

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

6/2017

Rozloučení

Milí čtenáři,

bohužel Vám tímto musím oznámit, že pro Vás již nebudu připravovat Zpravodaj. Pracovní, zdravotní a hlavně rodinné komplikace mi dál nedovolují věnovat Zpravodaji tolik času, kolik by si zasloužil. Požádala jsem tedy před časem naši předsedkyni Dagmar Martinkovou, jestli by mě z této funkce uvolnila, až se najde adekvátní náhrada, což se nyní podařilo. Po dohodě s paní předsedkyní jsme číslo, které právě čtete, připravili společně s novou redaktorkou paní Šárkou Horskou. Chtěla bych tímto popřát nové redaktorce mnoho štěstí a spokojenosti v této funkci, věřím, že jí bude přinášet stejnou radost jako mně. Chci také poděkovat Vám, všem čtenářům Zpravodaje za přízeň a v první řadě všem přispěvatelům, kteří posílali své krásné příspěvky, články a vzpomínky.

Své příspěvky nadále posílejte e-mailem, adresa zůstává stejná:

zpravodajscvp@seznam.cz

Pozor mění se korespondenční adresa:

Šárka Horská

Průběžná 27, Praha 10, 100 00

*Přeji všem čtenářům mnoho příjemných chvil se Zpravodajem
Tereza Bártková*

Nová redaktorka

Vážené členky, členové Sdružení, přátelé,

dovolte mi, abych se Vám krátce představila. Jmenuji se Šárka Horská a je mi 49 let, narodila jsem se v Praze. Má profesní kariéra od ukončení vysoké školy je zaměřena na oblast marketingu a administrativy. Členkou Sdružení jsem od 16. 5. 2016. Co mne vedlo k podání přihlášky? Můj otec byl Volyňský Čech. Bohužel zemřel, když mi bylo 19 let a tak si z jeho vyprávění pamatuji pouze útržky. Jak šel čas, dozrála jsem k přesvědčení, že se chci o Volyňských Čechích dozvědět více, poznat své kořeny a způsob života svých předků.

Je možné si přečíst literaturu, ale není nad to setkat se přímo s krajanem, vyslechnout si jejich vzpomínky a zážitky. Díky Sdružení mám tak pocit, že mí předkové a můj otec Konstantin Israel-Horský jsou neustále se mnou.

Velmi si vážím možnosti, účastnit se spolupráce na Zpravodaji, která mi byla nabídnuta naší předsedkyní Dagmar Martinkovou.

Těším se na setkání s Vámi nejen prostřednictvím stránek Zpravodaje, ale i na některé společné akce pořádané Sdružením.

*Můj tatínek se jmenoval Konstantin Israel, narodil se v roce 1921 ve Zdol-

bunově. Prarodiče František Israel (pocházel z Lhoty u Olešnice na Moravě) a Františka Israelová (rozená Šejnová, Antonovka). Budu ráda, pokud někdo z Vás milí členové snad mého tatínka nebo mé prarodiče znal, a mohl mi poskytnout nějakou informaci nebo vzpomínku na ně, když mne budete kontaktovat na e-mailové adrese: sarka.horska@seznam.cz, telefonu: 721 613 573 nebo poštovní adrese: Šárka Horská, Průběžná 27, 100 00 Praha 10

*S přáním všeho dobrého,
Šárka Horská*

Novinky ze Sdružení

Vážení krajané, členové sdružení, přátelé a příznivci,

když píšu do Zpravodaje, vždy přemýšlím, jak vás čitatele co nejuvítečněji oslovit. Myslím také na to, kdo bude Zpravodaj číst a jaké budou reakce. Nejpočetnější skupinou čitatele budete zajisté ještě vy, co jste se na Volyni narodili, nebo velmi brzy po příjezdu do Československa. S vámi se také nejčastěji setkávám. Ale čtou Zpravodaj i vaše děti, vnuci, neteře či synovci? Pravdou je, že když jsem před lety navštěvovala svoji babičku a o Sdružení jsem skoro nic nevěděla, Zpravodaj mě skutečně nijak ob-

Ze současného života SČVP

zvlášť svým vzhledem ke čtení nelákal. Hodně textu a skoro žádné fotky.

Když jsem se stala členkou, Zpravodaj mi začal chodit a občas jsem se i začala. Dnes to doháním a pročítám si i stará čísla. Ale musel nějaký čas uběhnout a musela jsem k tomu nějakým způsobem dospět či dozrát. A jsem své babičce vděčná, že trpělivě nakupovala všechny ty knihy, které sdružení vydávalo, a setrvala mě jimi obdarovávala. Babička určitě tušila, že je jednou budu potřebovat...

Až dnes dokážu ocenit její vytrvalost, díky které mám slušný základ volyňské knihovny, a kterou i nadále doplňuji v různých antikvariátech. A dnes na doplňování volyňské knihovny aktivně

spolupracuji. Čerstvě je vytištěn sborník z konference konané na podzim v Lito-měřicích na téma „Tři vlny reemigrace: perspektivy a přínos“ a brzy bude možné jej zakoupit. Účastníci konference obdrží jeden výtisk zdarma.

Vždy obdivuji, jak jste vy, čtenáři, sdílíte, a jak výstižně dokážete sepsat své vzpomínky. Myslím, že v žádné komunitě či spolku snad nic podobného neexistuje. A jsem vám za to velmi vděčná. Jednak z pozice historika-badatele, protože jsou to cenné vzpomínky. Pak z pozice potomka volyňských Čechů, abych si mohla dostatečně uvědomit své kořeny a v neposlední řadě jako předsedkyně

(pokračování na další straně)

(pokračování z předchozí strany)

sdužení – protože Zpravodaj mi ukazuje, jak dál. Takže publikační činnost je jednoznačně stěžejní aktivita našeho sdružení a vy to také cílevědomě podporujete, jednak jako pisatelé, a jednak i jako přispěvatelé na tisk za což vám náleží velké díky! I vám do zahraničí.

Ale nyní k událostem. Připomínáme si 70. výročí návratu! V regionu Vyškov, kde jsem doma, se nám podařilo 7. května uspořádat setkání v Lysovicích právě k výše uvedenému výročí. Na Vyškovsko přišlo nevelké množství volyňských Čechů a usídlili se ve vesnicích, tzv. „německého jazykového ostrůvku“ v podstatě uprostřed Moravy. Lysovice patří mezi nejpočetněji osídlené vesnice volyňskými Čechy. Setkání se účastnili nejen místní, ale přijeli hosté z Litoměřic, či z Chomutovska, ale také z Města Albrechtic, Prahy, Rožnova pod Radhoštěm a další. Svou návštěvou nás potčili okolní starostové a velmi krásně nás podpořilo ZD Rostěnice v čele s předsedou panem Navrátilem. Jednak pro nás zajistili odpolední raut, ale pozvali nás i do družstva na exkurzi. Rádi jsme se přišli podívat na to, kam se družstvo posunulo od počátků budování, na kterém se také podíleli volyňští Češi. Dobře věděli, jak by to dopadlo, kdyby se nezapojili.

Program nám zpříjemnila cimbálka, dobré víno, tombola, putovní výstava a spousta dalších drobných výstavek našich nadšených badatelů a genealogů. Těž jsme položili kytici květů k pomníku padlým rudoarmějcům. Celý den uběhl jako voda a následný den, kdy byl státní svátek, mnozí využili k návštěvám příbuzných či známých, nebo jen k poznání okolí. Na tomto místě bych chtěla velmi poděkovat všem, kteří se podíleli na organizaci setkání. Pro úspěšnost plánujeme opakování příští rok, snad v Kučerově?

Jelikož stabilně působím v Brně, naskytla se mi šance spolupracovat s Komunitním centrem pro válečné veterány na Dobrovského ulici č. 27. Vzniklo na sklonku minulého roku a slouží zejména válečným veteránům a organizacím v podobném duchu, kam patříme i my – dnes už převážně nositelé paměti našich předků, v mnoha případech válečných veteránů. Spolupracuji zde na vzdělávacích projektech pro žáky a veřejnost. Otevřela se nám zde možnost místa pro setkávání, což je pro nás velmi pozitivní podpora.

Co se týká nejbližší akce, tak se zde

koná dne 12. června v 18 hod. má přednáška o VOLYŇSKÝCH ČEŠÍCH. Současně zde bude tři týdny naše putovní výstava Návraty volyňských Čechů, přístupná veřejnosti i pro školy v okolí. A následně, v rámci „DNŮ ZBOROVA“ zde bude 21. června ve středu od 14 do 20 hod. „ODPOLEDNE S POTOMKY LEGIONÁŘŮ A VÁLEČNÝCH VETERÁNŮ“. Určitě se vás to týká, takže kdo to nemáte daleko, jste srdečně zváni, rádi vás zde přivítáme!

A jedna z posledních novinek. Zlomila jsem si opět nohu. Moji dobří přátelé mi tvrdí, že to je znamení, že bych měla zpomalit. Takže se mi naskytlo podstatně více času na psaní. Což je dokonce nutné, protože musím dokončit publikaci k putovní výstavě. V nejbližší době se tedy můžete těšit na další publikaci – brožurku, kterou si můžete odnést z naší výstavy, a tak výstavu, ovšem v jiné podobě, budete mít doma. Bude mít hodně „obrázků“, takže snad zaujme všechny věkové kategorie. No a pro ty později narozené začínáme pracovat na Čítance.

Přeji vám krásné léto a pozor na nohy! Ráda se s některými setkám v Brně na přednášce, s dalšími na zájezdě na Volyň – při příležitosti velkého výročí Zborova, či později na celostátním setkání v Žatci.

Vaše Dagmar Martinková

ZBOROV – jeho význam a odkaz pro nás

Dne 2. července 1917 se odehrálo jedno z dalších bojových střetnutí ruské armády proti rakouské v první světové válce. Paradoxně na obou stranách stáli Češi, takže nastaly i takové okamžiky, kdy proti sobě stáli příbuzní, či vojáci narození ve stejném městě, vesnici či kraji. Až následující události vyhodnotily význam tohoto střetnutí jako stěžejní projev vůle „Čechoslováků“ skutečně obnovit svůj stát nejen na základě historických dat, ale skutečných činů.

Na rakouské straně bojovali mobilizovaní Češi, žijící v dané době v Čechách, na Moravě a ve Slezsku tehdy pod vládou Rakousko-Uherské monarchie. Byla to jejich povinnost. Jestli se jim to líbilo, nebo ne – na to se jich nikdo

neptal. A ti, kteří s tím chtěli něco udělat, se nechali zajmout a přešli na ruskou stranu. Naopak na ruské straně bojovali ti Češi, kteří žili či pracovali v Rusku a dobrovolně vstoupili do České družiny, posílené o bývalé zajatce. Ale také, i ti Češi, kteří jako poddaní cara byli mobilizováni do ruské armády. Bojovali zde tedy i volyňští Češi – naši předci.

Bitva u Zborova byla součástí tzv. Kerenského ofenzívy, která měla zachránit a pozvednout bojovou morálku rozpadající se ruské armády. Rozklad ruské carské armády a bojové morálky způsobily politické změny v Rusku. V čele země po únorové revoluci a abdikaci cara stanula nerozhodná Prozatímní vláda, proti níž ideologicky brojily Sověty dělnických zástupců, stručněji bolševici. Jedni z mála, kdo si zachovali vojenskou kázeň a odhodlání bojovat, byli příslušníci československých bojových formací. Přihlásili se k bojovému nástupu a také zde poprvé společně vystoupili (dosud byly přidělovány v menších vojenských uskupeních k ruským oddílům převážně jako průzkumníci).

Do boje nastoupilo asi 3 500 našich vojáků. Jejich nástup byl tak rychlý a překvapivý, že během několika hodin dokázali obsadit několik nepřátelských linií. Překvapení bylo takové, že zastihli rakouské jednotky takřka před obědem, a kořistí byli nejen zajatci a děla, ale také čerstvě uvařená zelná polévka. V celém bojovém střetu ukázali bojovou a taktickou připravenost, jednotu a sílu vlastenecké myšlenky. Některé ruské jednotky, které Češi střídali, nebo měli po jejich boku bojovat, zcela selhaly.

Příslušníci 7. roty ve zborovských zákopech

Zprávy o velkém hrdinství československých jednotek zaplnily v další dny stránky nejen ruského, ale i zahraniční-
(pokračování z předchozí strany)

(pokračování z předchozí strany)

ho tisku. Ruský ministr obrany Alexandr Kerenský konečně uvěřil v odhodlanost a čistotu úmyslu československých vojáků a neprodleně povolil přestup zajatců do čs. vojska a současně souhlasil s jeho dalším rozvojem. To však již carskou armádu nespasilo, protože bolševická ideologie plíživě rozkládala společnost a po říjnové revoluci zvítězila myšlenka podepsání míru za každou cenu.

Bojové nasazení našich jednotek pak ulehčilo argumentaci našim politikům v zahraničí, zejména T.G. Masarykovi, když jednali o uznání a podpoře vzniku samostatného Československa.

Bitva u Zborova je považována za první společné bojové nasazení československých jednotek. Také za průlom ve vstupu zajatců do rozšiřujících se československých legií a uznání zahraničními mocnostmi.

Po bitvě však nezůstala jen sláva, ale velké množství padlých československých vojáků. A to buď bezprostředně po bitvě nebo při přípravě či na následky zranění. Následovaly však další boje. To znamenalo, že naše jednotky zanechaly za sebou hromadné, ale i jednotlivé hroby.

Až po ukončení válečné vřavy, po uspořádání mírových jednání polsko-ruských připadlo toto území pod polskou vládu. V roce 1922 byla ustanovena komise, která měla za úkol všechny válečné hroby dát do pořádku, neboť bylo zjištěno, že některé hroby v důsledku času zanikaly, kříže uhnívaly a v několika případech byly místním obyvatelstvem rozorány – byla to přece jen úrodná půda. Snaha byla vše zdokumentovat a dokonce jeden z návrhů zněl veškeré ostatky exhumovat a převézt do Československa. To se nakonec nestalo a postupně byly hroby vojáků exhumovány a ostatky přeneseny do hlavního hrobu v

Cecové – původně to byly tři hromadné hroby. Území bezprostředně kolem plánovaného hlavního hrobu bylo odkoupeno od pravoslavné církve v Ozerné. V roce 1925 byl vybrán návrh architekta J. Rösslera, který byl komentován kritiky, že mohyla vypadá spíše jako nějaký vodojem. Projekt však zvítězil dle odborných posudků proto, že jeho stavba a údržba – s ohledem na vzdálenost – byla nejméně problematická.

V 10. výročí bitvy u Zborova, tedy v roce 1927, byla uskutečněna velká ná-

1927. Jménem žáků a žákyň českých škol Josef Holec, Emílie Ludvíková, Boženka Bačovská, Anna Hostičková, Jiří Baranovič, Antonín Holec. Ředitelé škol: Josef Svoboda, řídící učitel v Rovně a Antonín Masopust, řídící učitel ve Zdobunově. V druhé dedikaci ke druhému stromu jsou uvedeni za Českou Besedu ve Zdobunově: J. Kašpar, R. Josef a za Český Klub: Doležal a Masopust.

Uplynulá desetiletí se na stavbě mohyly podepsala a tak minulý rok na přelomu dubna a května vyslalo Ministerstvo

Památník padlým má připomínat mimojiné i zemljanku

rodní pouť na Zborov a slavnostně i odhalena mohyla, záměrně se podobající zemljance. A čistě náhodou byl tehdejší velvyslancem v Polsku volyňský Čech, doktor Václav Girska.

Poutě se účastnili i naši předci, asi 300 účastníků přijelo z Volyně zvláštním vlakem. Z pramenů je dokonce známo, že naši krajané při stavbě mohyly již v březnu vysadili dvě lípy a do kořenů vložili dedikaci. Ta první zní: „Hrdinům u Zborova. České dívky z Volyňska v Polsku na důkaz lásky k Vám, kteří ochránili jste drahou Vlast a naši řeč a cti jim získali, zasazujeme ku památce věků tuto malou naši lipku. Na Volyni v Polsku 30. 3.

zmatek. U Poleščuků na zahradě bylo dosti mrtvých, teta Vanda v 8. měsíci těhotenství, bratrance, sestřenice Růža a jedna ruská paní. Hledali se zranění a sčítali se mrtví. U nás to byl dědeček Jelínek. Ztratil se bratr Mírek. Policie nám přišla říct, že Mírek a strýc Poleščuk jsou v nemocnici. Co se dělo dál už nevím. Vím jen z vyprávění maminky, že sousedé Poláci říkali, abychom odtud rychle utíkali a oni nám rozkradli, co jim přišlo do ruky. Takoví to byli polští sousedé.

Maminka se domluvila s pánem, který nám orával pole, že nás doveze na Michalovku k tetě a strýci Rejchrtovým. Po

obranu rekonstrukční tým ke Zborovu, do obce Kalynivka (dříve Cecová) za účelem zajištění rekonstrukce mohyly. Součástí týmu jsem se stala i já jako historik a dokumentátor. Hlavním úkolem bylo připravit místo k důstojným oslavám 100. výročí bitvy u Zborova. Navíc jsem byla pověřena zajištěním pamětních listin do mohyly podle historických skutečností. Jak je v předběžném plánu, listiny se budou vkládat do mohyly v den před pietou 1. července. Kdo se účastní zájezdu na Zborov, uvidí vše na vlastní oči. Pokračování v příštím čísle.

Dagmar Martinková

Vzpomínky na Volyň

Jak a proč jsme se rozhodli odjet z Ukrajiny

Psal se rok 1941. Byl 22. červen odpole dne, byl krásný, slunečný den. Najednou se na obloze objevila letadla a už to začalo. Padaly bomby z německých letounů, sypaly se na zem jako kroupy. První spadla nedaleko nás, druhá už spadla k nám přímo do sklepa a bylo rušno, byl

cestě jsme potkávali německé vojsko. Po domluvě co se stalo, nás nechali projet. Naši dostali na bydlení od obce Bojarka domek po polských důstojnících, kteří před Rusy utekli. Tam jsme bydleli po celou dobu války, do r. 1945. Po skončení války se tatínek vrátil na Bojarku. Pak začali řídit Banderovci. Maminka řekla otcí, aby odjel do Čech, My, že se také nějak dostaneme za nimi.

Taky u nás bydleli ruští důstojníci. Jeden hodný a ten druhý jedním slovem byl svoloč. V listopadu r. 1945 jsem přišla ze školy (ukrajinské), před domem (pokračování na další straně)

(pokračování z předchozí strany)

stálo několik žebříňáků a stěhovali nás pryč. Mamince ani neřekli kam. Jen to, že dům potřebují pro ukrajinskou rodinu. Odvezli nás do Kvasilova asi 8 km od Rovna. Tu noc jsme spali na zemi v kuchyni u sedláka. Druhý den jsme byli odvezeni k manželům Fialovým. Syna měli ve Svobodově armádě a dceru vdanou v Kvasilově. U nich nám zle nebylo. Prožili jsme tam Vánoce i Velikonoce. Po krátkých přípravách jsme odjeli do Rovna. Odtud v dobytčích vagoncích jsme přijeli 1. 5. 1946 do Čopu, 3. 5. 1946 měla maminka 41. narozeniny, 6. 5. 1946 se narodila naše sestřička Hanička, naše Čopánka, tak jsme jí dlouho říkali. S porodem pomáhala maďarská rodina.

Mocipáni se neustále domlouvali, zda nás pustí dál, nebo zpět anebo též, kam jinam nežli na Sibiř. Díky českým zmocněncům a našim vedoucím to dopadlo tak, že jsme zvítězili, ale ne všichni měli to štěstí se dostat až do cíle. Objevili se falešní převaděči, kteří vybrali peníze se slibem, že je dovedou na hranice Čech a pak, že už budou volní. Opak byl pravdou. Dostali se do rukou ozbrojené stráže a ta je odvedla do kanceláře pohraniční stráže. Možná, že to tak Bůh nad námi chtěl, že ten důstojník byl na pravém místě v pravou chvíli. On poznal paní, u které bydlel v Rovně a ona poznala jeho. Vše se vysvětlilo, skupina se vrátila do

vagonu a důstojník nařídil, abychom už nikomu nevěřili. Teď se to už musí brzy vyřešit.

Po dlouhých dvou měsících jsme se konečně dočkali odjezdu. Jezdili k nám do vlaku delegace z Čech a nějací Rusové, snad z Moskvy. Radovali jsme se, když jsme přejeli hranice a byli jsme už na Slovensku, kde nás přijali velmi mile a byli na nás hrdí, že jsme si vařili na ohničku jídlo, pak že nám nabídli nějaký proviant, pro který jsme museli chodit daleko od vagonu. Jídlo nic moc, ale pomohlo nám to oddálit naše touhy být s našimi, co na nás čekali. Měli jsme i hrozné zážitky. Maďari toho využili a nabízeli nám kozí mléko a různé jiné potraviny. Lidé už měli žaludky zkažené, zvraceli a bylo jim dost špatně. Nějaký chytrý Maďar nabídl samohonku, po tom prý se vám udělá dobře, byl to však metylalkohol a několik mladých mužů to odneslo svým životem a též jedna mladá žena, měla s sebou 2 roky starého chlapečka, byl s ní i její manžel. Ona se otrávil a on se pak vrátil zpět na Volyň. Přijel do Čech až v r. 1947. Bylo to smutné loučení, kde už nevíme, moc se nám neřeklo.

Konečně jsme se dostali do vytoužené vlasti a k rodině, od které jsme byli odloučení. Bratr Miroslav coby sedmnáctiletý jinoch narukoval do armády, řekl mamince: „Já musím bránit naši Vlast.“ Tatínek byl též vzat do armády.

A nejstarší bratr Rosta se konečně dostal z německého lágru živ, i když ne moc zdrav. Se všemi jsme se setkali, když nás z Litoměřic rozváželi nákladním autem k našim rodinám. Na starosti jsem měla malého bratra Bohouška a o nás oba se zase staral bratr Jan, kterému nebylo ještě 16 let.

Těžko se mi teď o tom všem píše, už nejsem ta třináctiletá dívenka, která toto vše prožívala. To, do čeho jsme přijeli, nás vůbec nenadchlo, ale hlavně, že jsme se zdraví setkali všichni ve spolek. Teď po těch dlouhých letech vše vyprávím svým dětem a i vnoučata mají zájem. Maminko – jak jsi to mohla přežít?

Při dnešním životě a situaci v našich vysněných Čechách, jsou myslím, mnozí zklamaní. My starší, co jsme vše prožili, si umíme poradit a uskrovnit se. Co bude dál? Budou se muset uskrovnit i oni. Řekli jsme si jednou doma, nebylo tak zle, aby nebylo zase dobře. Válka byla horší, lidé si byli blíží a více si rozuměli.

Tímto bych chtěla uzavřít své vzpomínky, i když je to jenom část velkého děje.

Marie Kratochvílová, roz. Škrabalová,
toho času bytem v Jižních Čechách,
odkud pochází předkové maminky - Natálie
Škrabalová, roz. Jelínková
(do redakční podoby upravila Jiřina
Fojtů, neteř)

Od našich čtenářů

Dne 8. 5. 2017 jsem se zúčastnila každoroční pietní akce k uctění památky obětí 2. světové války před památníkem na hřbitově v Litoměřicích. Vzhledem k mému stáří a zdravotnímu stavu jsem tuto účast nepředpokládala, ale můj zdravotní stav je kolísavý, jako letošní počasí, a tak má rodina mi jako vždy opět zajistila dopravu i již potřebnou péči. Byla jsem ráda, že jsem byla svědkem poměrně velké a důležité účasti členů, jiných organizací i skupiny mladých skautů a zároveň té vynikající pietní atmosféry, ke které přispěla zvláště krásná hudební vložka dua flétnistky a violoncellistky z Hudební školy Litoměřice. Musím předeslat, že tento úspěch byl dosažen bezpochyby velkým organizačním nasazením výboru SČVP Litoměřice, zejména jednatelky Daniely Zelenkové i dalších členů.

Netroufnu si popisovat průběh akce, ale cítím potřebu vyjádřit uspokojení také nad tím, že v historickém referátu PaDr. Jaroslav Moravec – náš čestný člen a známý jako vynikající znalec historie volyňských Čechů již z titulu své archivářské profese, velice přesně hodnotil a dokládal příklady významu volyňských Čechů mimo jiné i ve vytvoření Svobodovy armády a jejich nerosvratelný podíl v počtech účastníků a obětí v Karpatsko-dukelské operaci. Bylo mi líto, že pan doktor Moravec v rámci uvádění příkladů mohl poukázat už jen na mne, neboť jsem jako veteránka a účastnice té operace tam byla jen sama. Je mi líto, že oběti té války, kterých bylo kolem padesáti milionů, nepřesvědčily strůjce zákonů a zodpovědné za vývoj života na zemi a z egoistických zájmů vedou svět zpátky ke zrůdnému starověkému systému vraždění nepohodlných.

My jsme přece bojovali za to, aby už války nebyly!

V. Suchopárová

Volyň

Tiché brzy, stromy ořechů, stařícké jabloně, už nikdo k nim nepromlouvá, ti, co tak dávno odešli.

Pěšinky vyšlapané, náves bez mladé chasy, smíchu a zpěvu.

Odešli lidé, kteří tuto zem orali a nad jejich hlavami skřivani zpívali.

Voňavá vojtěška byla plná včel a čmeláků, šumot kosení jí pokládá na úrodnou zem, aby byla hospodáři přínosem.

Večerní dojení vonělo z maštálí až ven a některá děvčata se umývala čerstvým mlékem, byl to obřad, když končil den.

Brambory na loupačku chutnaly jako ta úrodná zem.

Jízda na koních a pastva koní, kterým se leskla hřívá jako tichý podvečer.

Každodenní plahočení mělo své očekávání, vůně lívanců a bramborových placek, to byla Volyň, těžký začátek i těžký konec.

Proto se tam rodili lidé prostí, co měli svoji čest, udřené ruce, které někdy

(pokračování na další straně)

svírali v pěst.

Osudu vzdorovali, plakali, bojovali, umírali a opět žili, nečekali na uznání.

Vzdejme jim hold těm pravým Čechům, všem Čechům Volyňským, kteří měli ve svém erbu obětavost, morálku, trpělivost, kázeň, užitečnost, mravnost, úsilí, bojovnost a lidskost, nic z toho jim nebylo cizí, tak ať vzpomínky na ně nikdy nevymizí.

Potomci: Vlasta Čurdová-Niebauerová
Marie Čurdová- Hyklová

Rodiče: Jaroslav Čurda, nar.: České Oze-
rany - Volyň

Helena Čurdová, rozená: Tlustá, v Moš-
ténici - Volyň

Vlasta Niebauerová- Čurdová

Pozvánky

Krajanské setkání v Chomutově

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel společně s OV ČSBS a ČSLO Vás srdečně zvou na krajanské setkání, které se uskuteční společně se setkáním žáků českých mateřských škol na Volyni. Setkáme se dne 15. září od 10.00 v Chomutově, ve středisku kulturní a knihovnických služeb v ulici Palackého č. 85 v druhém poschodí – jezdí zde výtah.

Žádáme členy našeho regionu, aby přinesli členské legitimace za účelem vylpení známek na rok 2018.

Příspěvek na občerstvení je 150,-

Za SČVP Jiřina Kačerová a Jaroslav Báča

Za ČSBS předseda Beneš Vraný major v. v.

*Za ČSOL podplukovník v. v. Vladimír
Licinberg*

Krajanské setkání v Chomutově

Výbor regionu Šumperk zve všechny své členy a přátele na pietní setkání k uctění památky malínských mučedníků, které se uskuteční v sobotu dne 15. července 2017. Začátek bude od 11 hodin u pomníku v Novém Malíně.

*Za výbor regionu zve předseda Jaroslav
Miller*

Společenská rubrika

Region Teplice: Koncem května oslavil jubileum 60 let pan **Nikolaj Kryvenko** z Krupky.

V měsíci červnu oslaví 84. narozeniny paní **Antonie Janečková**, rozená Škrancová, rodačka z Novostavců, nyní bytem v Teplicích.

Krásné 90. narozeniny oslaví v červnu i dva další naši jubilanti – paní **Leonila Hejdová**, rozená Holubičková, rodačka z Malované a pan **Vladimír Šrajter**, rodák z Mírohoště, oba nyní bytem v Teplicích. Všem těmto oslavencům přejeme mnoho zdraví a sil i osobní pohodu do dalších let.
výbor regionu Teplice

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ

Srdečně zveme na celostátní setkání v Žatci u příležitosti 70. výročí návratu volyňských Čechů do vlasti. Setkání se koná 15. a 16. 7. 2017 v Žatci.

Projekt je podpořen Ústeckým krajem a akce probíhá pod záštitou hejmana Ústeckého kraje pana Oldřicha Bubeníčka.

15. července 2017 – sobota

11:00 hod Odhalení pamětní desky na Hlavním nádraží v Žatci

12:00 hod Vzpomínkový akt u busty Dr. Edvarda Beneše na Kruhovém náměstí v Žatci

13:00 hod Položení květin k pamětní desce Libuše Mrázkové Novotné v Žatci Podměstí

14:00 hod Oběd v restauraci Moskva

Diskuse

15:00 hod Volná zábava s hudbou a tancem

17:00 hod Odpolední občerstvení

Závěr ve večerních hodinách

Budou zajištěny autobusy zdarma:

1. Česká Lípa-Kuřivody, Litoměřice, Louny, Žatec a zpět
2. Teplice, Most, Chomutov a zpět
3. Podbořansko – bude upřesněno podle zájmu z obcí

Zájemci o účast na celostátním setkání v restauraci Moskva se přihlásí vždy v pondělí od 10 do 12 hodin v kanceláři ČSBS a ČsOL, Lva Tolstého 969, Žatec, telefonicky č. 415 710 734, osobně nebo písemně do 3.7.2017.

Poplatek 200 Kč na občerstvení bude vybírán u prezence. Při přihlašování uveďte, zda budete mít zájem o výše uvedenou dopravu.

16.července 2017 – neděle

10:00 hod Pietní akt u památníku obětem Českého Malína v Žatci u hřbitova

Odpoledne je možnost individuálně navštívit radniční věž, Křížovou vilu, chmelařské muzeum, chmelový maják, chmelový orloj, nejmenší chmelníčku a mnoho dalších zajímavostí Žatce.

Pro zájemce možnost ubytování ve Vojenském ubytovacím zařízení, turistická ubytovna, Pražská 2768 Žatec, ve dvoulůžkových pokojích. Cena 165 Kč na osobu/noc. Tel. 973 281 000 / recepce /.

Srdečně zveme zájemce ze všech regionů.

Za region Olga Nepivodová

V regionu Teplice oslaví 8. 6. 2017 své životní jubileum 90 let paní **Leňa Hejdová**, rozená Holubičková, rodačka z Malovaných, nyní bydlí v Teplicích.

Ke všem ostatním srdečným gratulacím se připojují a přejí vše nejlepší, hodně zdraví a lásky manželé Eisnerovi z Teplíc

(rozená Maleček, rodačka z Žitomiru)

Region Domažlice: V červnu oslaví 80 let paní **Ludmila Burdová** z Kopče, nyní Velký Malahov, 77 let Ing. **Slavomír Lokvenc** z Ivaniče, nyní Polžice, 89 let paní **Božena Pěnkavová** z Miluše, nyní Vysoká Libyně, 68 let paní **Anna Petříková**, nyní Lochousice.

Blahopřejeme jubilantům a přejeme pevné zdraví a hodně životního elánu do dalších let.

Za region Miloslava Chocholatá

Region Broumov: V červnu oslaví 80 let pan **Václav Minařík**. Narodil se v Českém Malíně, nyní žije v Broumově. Václave, přejeme Ti hlavně dobré zdraví, štěstí a životní pohodu.

Za region Broumov přeje Alexandr Stejskal

Region Karlovy Vary: V červenci oslaví 83 let paní **Helena Povýšilová** z Dubna, bytem Ostrov n/Ohří. V srpnu oslaví 88 let pan **Jiří Borč** z Rovna, bytem Plzeň a 86 let pan **Ota Janča** ze Siviru, bytem Ostrov n/Ohří.

Zdravičko a dobrou pohodu do dalších let všem za KV region přeje Helena Horáková

Region Žatec: V červnu 2017 oslaví 86 let paní **Věra Balahurová** z Rovna, nyní Žatec, 91 let paní **Jaroslava Borovská** z Volkova, nyní Cheb-Podhradí, 81 let paní **Božena Dobešová** z Újezdů, nyní Chomutov, 70 let Mgr. **Alla Finkousová** ze Žatce, 88 let pan **Jiří Hovorka** ze Špakova, nyní Plzeň, 84 let pan **Jiří Jeníček** z Novokrajeva, nyní Žatec, 86 let pan **Jiří Končický** ze Straklova Čes., nyní Most, 94 let paní **Anna Leonovičová** z Turyska, nyní Žatec, 90 let paní **Jiřina Růtová** z Bociánovky, nyní Žatec, 82 let paní **Marie Šimková** ze Závidova, nyní

Měcholupy, 85 let pan **Vladislav Šulitka** z Jadvipolu, nyní Velichov, 83 let pan **Augustin Jirásek** z Luthardovky, nyní Podbořany, 75 let paní **Alla Křížová** ze Zdobunova, nyní Podbořany. Do dalších let přejeme hodně zdraví, štěstí a pohody v životě.

Za region Žatec přeje Slávka Černá.

Region Praha: V měsíci červnu oslaví 86 let pan **Josef Albrecht** z Boratína, nyní Kladno, 80 let pan **Rostislav Kaufman** z Malované, nyní Náchod, 75 let paní **Aleona Podaná** z Mirohoště, nyní Praha 9.

V červenci oslaví 99 let paní **Libuše Kubešová** (Kučová) z Kijeva, nyní Praha 1, 92 let paní **Janina Vrbová** z Lucku, nyní Praha 4, 90 let paní **Vlasta Vránová** (Kracíková) z Ládovky, nyní Mimoň, 83 let paní **Anna Karmazinová** z Dubna, nyní Praha 4, 81 let paní **Zita Holousová** z Boratína, nyní Česká Lípa, 80 let pan **Vladimír Janíček** z Novokrajeva, nyní Žinkovy, 80 let pan **Oldřich Šafařík** z Košic, nyní Kamýk nad Vltavou, 70 let pan **Václav Ledvina** z Terešova, nyní Chrudim.

V srpnu oslaví 89 let Ing. **Josef Kindl** z Buderáže, nyní Praha 4 a 70 let pan **Zdeněk Cinégr** z Hrušvice, nyní Český Brod. Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu do dalších let.

Za pražský region Ing. Ludvík Engel

Region Moravskoslezský: V červenci oslaví 80 let paní **Marie Galiová** z Moldavy, bytem Studenka, 82 let pan **Miroslav Kabát** z Mstěšína, bytem Šenov u Nového Jičína, 90 let Ing. **Václav Petras** z Kvasilova, bytem Nošovice.

V srpnu oslaví 65 let **Zdenka Kahánková-Skálovská** z Krnova, 75 let pan **Viktor Svoboda** z Hlinska, bytem Třemešná- Město Albrechtice, 80 let Ing. **Jaroslav Holý** z Nivy Hlubinské, bytem Nový Jičín, 80 let pan **Emil Malý** ze

Zálesí, bytem Studénka, 81 let pan **Vladimír Kočina** z Michalovky, bytem Nový Jičín.

Jubilantů přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

za region Zdenka Novotná a Marie

Seitlová

Region Brno: V červnu slaví 89 let paní **Emilie Skopíková** ze Sklíně nyní Olbramovice, 88 let pan **Vladimír Odstrčil** ze Straklova nyní Brno, 85 let paní **Marie Pechalová** rozená Holická ze Sergejevky nyní Brno, 75 let pan **Viktor Hurt** z Hlinska, nyní Brno, 60 let paní **Drahomíra Volfová** z Němčiček.

V červenci oslaví 87 let paní **Zdena Dufková** rozená Zelená, nyní Loděnice. V srpnu oslaví 83 let paní **Alžběta Bezděková** rozená Janečková z Teremna, nyní Brno. Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Za region Jan Pavlica

Region Šumperk: V červnu oslaví 86 let paní **Emile Hradílková-Heffajšová** z Kurdybáně, nyní Šumperk, 65 let paní **Irena Sedláčková-Blechová**, jejíž rodina pochází z Krásilna nyní Bludov.

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti za region Šumperk přeje Jiřina Žáková

Naše řady opustili

Ve věku nedožitých 82 let nás koncem května navždy opustil pan **Vladimír Černý** z Krupky, původem z Malé Zubovštiny, dlouholetý obětavý místopředseda výboru regionu.

Upřímnou soustrast rodině i přátelům projevuje výbor regionu Teplice.

Příspěvky na tisk

Region Olomouc: Marie Pospíšilová, Olomouc 500,-;

region Litoměřice: nejmenovaný dárc, Roudnice nad Labem 200,-; Jiřina Kuklová, Verneřice 100,-;

region Rakovník: Vlasta Ransdorfová, Kole-

šovice 300,-;

region Praha: Anna Mullerová, Praha 200,-; Alena Podaná, Praha 200,-; Libuše Vokurková, Hořovice 100,-; Marie Živná, Řečany n/ Labem 200,-; Emilie Toušková, Praha 100,-; Šárka Horská Praha, 500,-; Emilie Marková, Křenov 200,-; Jiřina Šťastná, Kostelec n/Černými Lesy 300,-; Anatol Kopista, Jičín 100,-;

Miloslav Šťastný, Málkov 1 000,-;

region zahraničí: na úhradu členského a na tisk zaslal Vladimír Anděl, Londýn 500 Kč,-

Všem dárcům srdečně děkujeme

Nečasová

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodářky. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 6/2017. Šéfredaktorka: Tereza Bártková. Jazyková korektura: Lenka Bílková. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na korespondenční adresu: Šárka Horská, Průběžná 27, Praha 10, 100 00. Tiskne: Neoset, Ke Březině 86, 142 00 Praha 4 – Písnice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č.7/2017 je 31. 8.

2017 Stránky SČVP www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 5. června 2017.